

דרך הדייק

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

עקב | גיליון 92 | כ' אב התשפ"ד

סעודה ראשונה

"יהיה עקב תשמעון את המשפטים האלה"

האדם צריך לדעת שהזמנים הקשים והמשברים הם שעות מבחן מהקב"ה

אנחנו רואים בפרשת השבוע "יהיה עקב תשמעון את המשפטים האלה" נבוא ונשאל מה פירוש יהיה עקב תשמעון?

צריך לדעת יסוד גדול, יש שני זמנים שהאדם עושה בהם מצוות, יש זמן שהאדם בשמחה בגדלות, בהרחבת הדעת והוא עושה מצוה, דבר טוב וגדול ביותר. יש זמן אחר שהאדם עושה מצוה מתי שהוא בצער וביגון, בקטנות המוחין שאז הוא עושה מעשים טובים ודברים גדולים.

התורה הקדושה אומרת "יהיה עקב" מתי שהאדם עושה מצוה בזמן של עקב, בזמן שהוא בתחתית ובמצב הגרוע ביותר כמו העקב שנמצא בתחתית הרגל, המקום הנמוך ביותר בגוף של האדם, יש ערך עצום למצוה שהוא עושה בזמן הזה.

אם נסתכל על יוסף הצדיק, נראה שיוסף הצדיק נהיה "יוסף הצדיק" הדבר הגדול ביותר ממתי שנמכר לעבד בארץ מצרים שאשת פוטיפר ניסתה להכשיל אותו ויוסף עמד בניסיון וניצל, מאותו יום יוסף הצדיק נהיה "יוסף הצדיק". השבח שהתורה משבחת ומהללת את יוסף זה לא על הזמן שכל בנות מצרים היו עומדות על החומה להסתכל עליו על היופי שלו וכל הנשים המצריות רצו אותו, זה לא השבח של יוסף. השבח של יוסף היה על הזמן שהיה איש פשוט, פועל ועבד בבית של פוטיפר. בזמן שהאדם נמצא בקטנות המוחין, שנמצא במקום הנמוך והקשה ביותר, בעקב משם יש לו את הכוח לטפס ולעלות למקומות הגדולים ביותר.

פה רואים יסוד גדול, המבחן של האדם לחיים זה בשעות של המשברים שלו, איך הוא מתנהג במשבר. מתי שהאדם בגדולה ובשמחה כשנוח וטוב לו ואז הוא מתנהג כמו שצריך זו לא גדולה, כי יש לו פרנסה ויש לו הצלחה והכל טוב ונוח. הגדולה של האדם להתנהג כמו שצריך כשהאדם נמצא בשפל ובעקב במקום הנמוך שאז הוא שומר על עצמו, זו הגדולה של האדם.

וכך גם אצל הלל הזקן, הגמרא אומרת (יומא לה:): שהלל מחייב את העניים. הלל הזקן שהיה אחד מהנשיאים הגדולים של עם ישראל, חכם צדיק ועשיר כל המעלות הטובות היו בהלל הזקן, אבל מאיפה הגמרא אומרת שהלל הזקן קיבל את הכוח שלו, מאיפה היה להלל את הכוח לחייב את העניים?

הגמרא מספרת על הלל הזקן שבתחילה היה פועל עני שעבד וקיבל כמו שקל ליום, חתך את מה שקיבל, חצי לקנות אוכל לבית שלו וחצי שקל היה משלם כניסה לבית המדרש ללמוד תורה. יום אחד היה שלג גדול והלל הזקן לא מצא עבודה ולא היה לו כסף, בא לבית מדרש ולא נתנו לו להיכנס מבלי לשלם. בגג של בית המדרש היה חור קטן, טיפס הלל הזקן על הגג כדי לשמוע את השיעור עד שירדו עליו כמויות של שלג והתעלף. כשהגיע הבוקר ולא נכנס אור לבית מדרש, הסתכלו שמעיה ואבטליון שהיו הרבנים בבית המדרש לכיוון התקרה, ראו שם את הלל הזקן ששוכב שם והסתיר את האור. משם הלל הזקן לקח את כוחו והוא מחייב את העניים מהזמן שהיה בעקב בנמיכות הגדולה ביותר.

"שְׁבַשְׁפְּלָנוּ וְזָכַר לָנוּ" (תהלים קלו, כג) הקב"ה זוכר לאדם את הרגעים שנמצא בשפל. את המצבים של השפל והמשברים של האדם, את זה הקב"ה זוכר לאדם איך הוא מתנהג ועליהם הוא שופט את האדם. לכן מתי שהאדם רואה את עצמו בזמן של משבר, ידע שהוא בזמן של מבחן. בחיים יש זמן שהכל זורם כמו שרצים אבל לא מסתכלים חזק על האדם, בזמנים שיש משבר לאדם ויש ניסיון "יהיה עקב" את אברהם" (בראשית כב, א) יש אלוקים שזו מידת הדין, אז זה זמן שהקב"ה בוחן את האדם, את ההתנהגות שלו את המעשים שלו. בוחן איך האדם מתנהג בזמן של העקב, אם האדם עומד טוב בזמן הזה הקב"ה יעזור לו כי את הזמן הזה הוא לוקח לסיבוב השני במלחמה של החיים.

נפש הדייק

כל ילד צריך את החינוך שלו, אין "ילד הזה חניכתי אותו כך אז גם את הילד הזה, אני אחנך אותו אותו דבר". כל ילד זה עולם לכשעצמו, כל אדם ההתנהלות איתו צריכה להיות התנהלות לכשעצמה, אי אפשר להתנהל עם כל אדם באותה צורה, ואי אפשר להתנהג עם כל ילד באותה צורה. כל מציאות של כל שותף, כל חבר, כל ילד, כל דבר, זה עולם אחד שאדם צריך להתאים את עצמו להתנהלות עם האדם.

כל בן אדם צריך להשתחרר מהכבלים שעשו את המסגרות שבנו במשך עשרות שנים, לקבע את כל העולם באיזושהי דרך שיהיה נוח לכולם, זו לא הדרך שנוחה להקב"ה, וזו לא הדרך שנוחה לאדם. אדם צריך לפרוח ולגדול ולהתפתח כמו שבריא ונוח ולעשות את עבודת השם שמוטלת עליו.

סרקו את הברקוד החדש
הצטרפו לקבוצה של כבוד
האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף
פינטו שליט"א

**"אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלהים אין עוד מלבדו"
 "והסיר ה' ממך כל חלי וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ושימם
 בך ונתנם בכל שנאיך"
 האדם חייב להתפלל שהרע לא ירד לעולם כי אם ירד הוא חייב
 להיטפס במשהו**

וכך רואים גם מתי שאמר הקב"ה לאברהם אבינו "אל תשלח ירך אל הנער ואל תעש לו מאומה" (בראשית כב, יב) אברהם אבינו חיפש מיד משהו במ קום יצחק "וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר נאחז בסבך בקרניו וילך אברהם ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו". גם פה נבוא ונשאל מדוע אברהם כ"כ התאמץ להביא אייל במקום יצחק, הרי הקב"ה אמר לו שלא צריך להקריב את בנו ובה נגמר הכל, למה הוא חיפש משהו להקריב במקום הבן שלו, אלא אברהם אבינו ידע שהייתה מידת הדין לשחוט את יצחק, אז חייב היה להיות משהו במקום זה כי אם לא יהיה משהו במקום זה, יכול להיות אסון גדול.

ומובא בספרים הקדושים על מנהג קדום מתי שהיה אדם חולה במשפחה, היו הולכים ומוכרים לגוי את המחלה משום שאם יורד רע לעולם חייב שהוא יתפס במשהו, אם רוצים להעביר את זה מוכרים את זה לגוי או לאדם אחר.

והגמרא מספרת (ברכות סב:): שעל רבי אלעזר הייתה מתוחה מידת הדין והיה נחש בבית הכסא שחיכה להכיש את רבי אלעזר מתי שיכנס כדי שימות. והגמרא אומרת שבא גוי ודחף את רבי אלעזר ולקח את המקום שלו בבית הכסא והנחש הכיש אותו ועל אותו גוי נכתב למות במקום רבי אלעזר. אם נכתב רע הוא חייב להיטפס, לכן האדם תמיד צריך לעשות טוב ולהשתדל שלא ירד רע לעולם, כי אם ירד רע לעולם חייב שמשהו אחר יתפס במקומו.

וזה מה שאומר דוד המלך "אָרוֹמָמְךָ ה' כִּי דָלִיתִי וְלֹא שִׁמַּחְתָּ אֵיבֵי לִי" (תהלים ל, ב) דוד המלך מודה ומהלל לקב"ה שעשה אותו דל והוריד לו את הפרנסה, שהדלות והצער יהיה במקום המוות ח"ו שזה הדבר הקשה, כי אם יש רע שצריך לרדת לעולם הוא חייב להיטפס ומעבירים אותו מדבר טוב לדבר לא טוב. לכן התורה הקדושה אומרת "והסיר ה' ממך כל חלי וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ושימם בך ונתנם בכל שנאיך" כי אם הרע יורד לעולם הוא חייב להיטפס.

אלא אולי אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, רבנו הרש"ש תיקן בתפילה של הימים הנוראים לומר י"ב פעמים כנגד י"ב חודשי השנה "לעולם ה' דְּבָרְךָ נָצַב בְּשָׁמַיִם" (תהלים קיט, פט) יש שם תפילה גדולה וחשובה של רבנו הרש"ש שמתפללים לקב"ה שלא יוריד רע לעולם. ומובא בשם רבנו הרש"ש שאנו מתפללים על הרע שישאר בשמיים ולא ירד לארץ, כי מתי שיוורד רע לעולם הרע חייב להיטפס במשהו, אם ח"ו נכתב לעולם שתרד איזושהי מחלה, המחלה הזו חייבת להיטפס במישהו ואם היא לא נתפסת במישהו רע, היא נתפסת במישהו טוב.

לכן צריך להיזהר מקללה שלא לקלל לא את השונאים ולא את האויבים, כי ברגע שהאדם מקלל הוא מוריד רע לעולם ואם הרע הזה באותו רגע לא נתפס בשונא של האדם, הוא יכול לחזור ולהיטפס במישהו שהאדם אוהב. רע שיוורד לעולם חייב להיטפס במשהו ואם לא נתפס, הוא נשאר משוטט בעולם עד שנתפס במישהו בטוב או ברע. לכן מתפללים לקב"ה שישאיר את הרע בשמיים ולא יוריד אותו לא לטובים ולא לרעים, כי ברגע שיוורד רע לארץ הגוי יכול להתחמק מהרע והרע הזה בסוף יבוא על מישהו טוב, לכן עדיף שישאר בשמיים ולא ירד לארץ.

ורבותינו הקדושים אומרים לנו ותשובה ותפלה וצדקה מעבירים את רע הגיד רה, נבוא ונשאל למה נאמר מעבירים למה לא נאמר מבטלים את רוע הגזירה? אלא כי אין מציאות לבטל את הגזירה לגמרי, אלא יש רק מציאות להעביר אותה ממקום אחד למקום שני. לכן האדם צריך להיזהר, כי אם יורד רע הוא חייב להיטפס בדבר. המשנה אומרת (אבות ג, ה) רבי נחוניא בן הקנה אומר, כל המקבל עליו על תורה, מעבירין ממנו על מלכות ועל דרך ארץ. אם יש עול דרך ארץ רק מעבירים אותו מהאדם למישהו אחר. אם יש בעיה היא חייבת להיטפס בדבר מסוים, היא לא תישאר בלי פתרון לכן יותר טוב שהרע לא ירד לעולם שלא ירד ויגרם נזק חמור וקשה שאי אפשר לחשוב בדעת מה הוא יעשה אם ירד לעולם.

שאלה:

כבוד הרב, התחנתני לפני כמה חודשים עם אשה גרושה ומדי פעם יוצא שהיא שולחת הודעות לגרוש שלה בשביל לסגור את החוב בכרטיסי אשראי. הדבר הזה לא כך כל נוח לי ואני לא יודע מה לעשות, האם לבקש ממה להפסיק לעשות את זה או שפשוט להניח לה?

תשובה:

אם אתה יודע שזה רק לגבי כרטיסי אשראי אז אין ברירה. ודאי שאדם שהתגרש מאשתו הוא צריך לנתק. זוג שהתגרש צריך להתנתק, משום שזוג שהתגרש תמיד יש ביניהם איזושהי חולשה לדיבור, איזושהי חולשה שיכולה להוביל למקום לא נכון ולא טוב. אם זה רק כרטיס אשראי ובשליטה ואתה נמצא בשליטה זה טוב. אם אפשר להעביר שאתה תדבר או מישהו אחר ידבר, זה טוב. אבל אם זה נמצא בתוך מסגרת בריאה, בתוך מסגרת נכונה, סתם הקנאה והרדיפה והדבר שברגש לא נוח לך - תתגבר על זה, זה טוב.

"ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך"
צדקה שאדם נותן ומרגיש שלקחו לו מהבשר והדם אין בה ברכה
ויוצא ממנה חורבן גדול

בפרשת השבוע יש את העניין של ברכת המזון "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך". בברכה אנו אומרים ואל תצריכנו ה' אלהינו לידי מתנות בשר ודם ולא לידי הלוואתם יש קושיה חזקה שאפשר להקשות, כל התורה הקדושה, כל הישיבות וכל החסד מוחזקים על ידי מתנות בשר ודם, אנשים שתורמים כסף. אם אנשים לא יתרמו כסף, לא תהיה תורה ולא יהיה חסד, לא יהיו ישיבות ולא יהיה אף עניין של צדקה. הקב"ה ברא את העולם שהתורה נשענת על חסדים של אנשים, אם כך מה אנחנו אומרים בברכת המזון שלא נצטרך ידי מתנות בשר ודם?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר כך, יש אנשים שנותנים צדקה ומתי שנותנים את הצדקה מרגישים שלקחו להם מהבשר שלהם ומהדם שלהם, מרגישים שלקחו חלק מהם. על צדקה כזו שאדם נותן ומרגיש שנתן מהבשר ומהדם שלו, אנחנו מתפללים שהקב"ה לא יצריך אותנו לידי מתנות בשר ודם, שאותה צדקה תבוא לאותה ישיבה או לאותו מקום של חסד.

מצדקה שאדם נותן ומרגיש שנתן מהבשר ומהדם, לא יוצא דבר טוב. צדקה צריך לתת מהלב באהבה גדולה, אם אדם מרגיש שנתן מדמו, יוצא מהצדקה הזו חורבן ודברים לא טובים. מתי שאדם נותן צדקה בשמחה יש בה כוח הפועל בנפעל לפעול שתצא מאותה צדקה טוב גם לנותן וגם למקבל ולכל הסביבה כולה.

"ועתה ישראל מה ה' אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה את ה' אלהיך"
ללכת בכל דרכיו"

מאה ברכות שאדם מברך בכל יום מורידים ממנו קטרוג ומחזקים את הכוחות בגופו

ידוע מה שהגמרא אומרת (מנחות מג:): שכל יהודי צריך לברך בכל יום מאה ברכות ולומדים את זה מפרשת השבוע "ועתה ישראל מה ה' אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה את ה' אלהיך ללכת בכל דרכיו". ואומר רש"י שם בגמ' רא, מה ה' אלהיך קרי ביה מאה. אם נספור את כל האותיות שבפסוק נגיע לתשעים ותשע אותיות, אם נוסיף על המלה "מה" את האות א' יצא מאה.

המדרש מספר (תנחומא קרח, סי' יב) שבזמן דוד המלך הייתה מגפה שכל יום היו מתים מאה אנשים, בא דוד המלך ותיקן לברך מאה ברכות כדי להוריד את הקטרוג מעל עם ישראל ולא מתו יותר האנשים במגפה.

נבוא ונשאל מה העניין של המאה ברכות שצריך לברך בכל יום שזה דבר וחזק מאוד, אז צריך לדעת הגמרא אומרת (סנהדרין לח:): מתי שהקב"ה ברא את אדם הראשון גוהו היה מהארץ עד השמיים, שכביכול בני האדם יהיו הדבר שמחבר ומקשר בין הגשמיים לבין הרוחניות לדבר אחד, כמו מה שיש עקב אבינו חלם בחלומו "והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה" (בראשית כח, יב).

אבל אחרי שאדם הראשון חטא ואלו מעץ הדעת, אומרת הגמרא וכך מובא גם בזוהר הקדוש (בראשית נג, ע"ב) שהניח הקב"ה את ידיו על ראשו של אדם והוריד אותו לגובה של מאה אמות שהם כנגד מאה ברכות בכל יום, כאשר כל ברכה היא כנגד אמה אחת. כאשר האדם מברך מאה ברכות ביום,

כל ברכה מתקנת, מקדשת ומרוממת חלק מהגוף של האדם שהוא כנגד המאה אמות שהיו בגוף של אדם הראשון. אם כך, כל יום ישתדל האדם מהבוקר בשחרית ובעיקר בשבת שאין תפילת י"ח אלא יש שבע ברכות בעמידה, להקפיד ולספור כל ברכה שמברך על אוכל ושתיה או על הריח כדי שייגיע למאה ברכות בכל יום.

ועוד אפשר לפרש שמאה ברכות שמברכים הם כנגד מאה אמות שהיה גודל בהו של בית המקדש, כמו שהמשנה אומרת (מידות ד, ו) והקיבל מאה על מאה, על רום מאה.

מתי שהאדם מברך מאה ברכות ביום, הוא מקדש ומטהר את עצמו וכך מובא בנביא (שמ"ב כג, א) על דוד המלך "וּנְאָם הַנְּבִי אֶלְדָּם עַל" ע"ל בגימטריא מאה, המאה ברכות שדוד המלך תיקן וחיזק לברך בכל יום. לכן האדם יזהר ויספור בזהירות גדולה מאה ברכות בכל יום שמורידות קטרוג מהאדם כי מתי שלא ברכו היו מתים אנשים, והמעלה של המאה ברכות גדולה ששומרת על הכוחות בגוף של האדם.

"וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך"
הכוח של המזוזה לשמור ולהגן על האדם מכל רע

עומדים להיכנס לחדש אלול חודש הרחמים והסליחות ונהגו בעם ישראל יהודים כשרים שבחודש אלול יותר מקפידים לבדוק את התפילין והמזוזות. בפרשת השבוע אנחנו רואים את כל העניין של מצוות מזוזה שזו מצוה חשוד בה ביותר שהקב"ה מצווה אותנו לשים בפתח הבית ויש כוח למזוזה לשמור ולהגן על האדם מכל רע. יש מחלוקת בראשונים האם מתי שאדם שם מצוזה הוא יכול לכוון שבזכות זה הקב"ה ישמור אותו מכל רע או לכוון רק למצוות מזוזה ובכוח של מצוות מזוזה יש גם סגולה להינצל מכוח רע.

ידועה הגמרא בירושלמי (פאה פ"א, ה"א) שמביאה סיפור על רבי הקדוש שהמלך ארטיבון שלח לו מרגלית יקרה ביותר ורבי הקדוש החזיר לו מתנה מזוזה יקרה. המלך קיבל את המזוזה וכעס שהוא שלח מתנה יקרת ערך ורבי החזיר לו מזוזה. אמר לו רבי המתנה שהוא שלח לו היא לא כמו מתנה שצריך לשמור עליה, אלא הכוח של המזוזה הוא לשמור על האדם והמזוזה הזו תשמור עליך, שמר אותו מלך את המזוזה במקום נסתר. עברו כמה חודשים שהבת של המלך חלתה והגיעה למצב קשה ביותר, נזכר אותו מלך במזוזה שרבי הקדוש שלח לו וקבע אותה בפתח חדרה של הבת שלו. חלפו כמה ימים והבת קמה ממיטת חוליה שהיה קשה ביותר והבריאה. שמח המלך שמחה גדולה והודה לרבי הקדוש ששלח לו את המזוזה.

הכוח של המזוזה לשמור ולהציל את האדם מכל דבר רע ולכן במזוזה כותבים שד"י ש'ומר ד'לתות י'שראל שזה כוח גדול ושם קדוש שהקב"ה שומר את הדלת של האדם מהמזיקים ומכל רע.

ואומר רבנו הארי"ל הקדוש מתי שהמלאך הרע, המזיק מתקרב לפתח ביתו של האדם ורואה את המזוזה הוא פוחד ולא עובר את הפתח של הבית.

לכן נקפיד שהמזוזות בביתנו יהיו כשרות, יש הרבה מזוזות שהן לא בדיוק כשרות וזה דבר שגורם לאדם חוסר שמירה וברכה מהשמיים. נקפיד בכל פעם שעוברים ליד המזוזה, לא לעבור סתם ככה ליד המזוזה אלא כמו שמר בא ברבנו הארי"ל הקדוש שבכל פעם שעובר ליד המזוזה יחשוב את השם הקדוש שד"י ש'ומר ד'לתות י'שראל ויקבל הכנעה של הקב"ה בליבו ואז יעבור בדלת כשנכנס וכשיוצא, וכך הקב"ה ישפיע על כל אחד שפע ממרום ברכה ואור גדול בזכות המזוזה.

סגולות הרי"ף

צריך לדעת יסוד גדול, אנשים כל היום רוצים סגולות לפרנסה, מה הסגולה הגדולה ביותר לפרנסה?

מתי שאתה כועס ויש לך על מה לכעוס ואתה עוצר ואתה אומר אני לא כועס, באותו רגע מה שאתה מבקש בענייני פרנסה הקב"ה נותן לך. הרגע הכעיסו אותך ואתה לא כועס ועוצר, הקב"ה נותן לך פרנסה. לכן כל אחד יעבוד על הכעס, כל אחד יעבוד על המידות שלו.

שחייבו אותו הלך למרקש, אמר לשליט, אני צריך להוציא כסף מהקופה של השותפות. שאל אותו המושל, למה. אמר לו, כי רבי חיים פינטו ורבי דוד חזן חייבו אותי בכסף שלא היה מגיע ולא ולא.. וכך עשו. המושל כעס, שלח לקרוא לרבי חיים פינטו ורבי דוד חזן שהוא רוצה לשפוט אותם משפט קשה. הם הלכו בדרך ממוגדור למרקש שזה היה כמה ימים על סוס ועגלה, הגיעו למרקש, ביום שהגיעו למרקש רבי דוד חזן בלילה נפטר מהטרחה של הדרך, מיוחד, לא יודעים ממה, נפטר.

מתי שבאו לקבור אותו, כל מי שנגע בגוף שלו הזדעזע, לא יכלו לגעת בו. אז רבי חיים פינטו אמר, הכד עם הדמעות – צריכים לשטוף את הגוף שלו עם הכד עם הדמעות ואז הביאו את הכד עם הדמעות, שטפו את הגוף שלו ורק אז קברו אותו.

ומי שהיה במרקש בקבר של רבי דוד חזן, כתוב על הקבר, רבי דוד חזן "אשר שנה ולמד עם אליהו הנביא", ולא היו כותבים סתם דברים על הציון, מי שניסח את הנוסח זה רבי חיים פינטו ורבי חיים פינטו כתב עליו "אשר שנה ולמד עם אליהו הנביא", ככה רבי חיים פינטו כתב, "אשר שנה ולמד עם אליהו הנביא".

ומסופר שעשרים וחמש שנה אחרי כן, אשתו עמדה להיפטר. ביום שהיא עמדה להיפטר היא קראה לכל הפרנסים של העיר ואמרה להם, היום אני צריכה למות והתחילה לצעוק עליהם, לא פרנסתם אותי עשרים וחמש שנים, לא נתתם לי כסף, לא כך ולא כך ולא כך. אמרו לה, איך את יודעת שהיום את צריכה למות? היא אמרה להם, הכד של הדמעות ששם היה הדמעות של בעלי היה מונח, בכל בוקר הייתי מוצאת שם את הפרנסה שלי. היום לא מצאתי, סימן שהיום אני אמות. באותו יום נפטרה.

אדם צריך לקחת קו אחד בחיים, כמו שלא נוסעים בזוג כומו שאדם שרוצה לשבור קיר צריך להיות ממוקד בפטיש עם מקום אחד, לתת מכות עד שהוא עושה חור, נותן פה קצת, שם קצת, בסוף לא שובר את הקיר. לדעת ללכת עד הסוף וככה נכנסים לשמחה. אדם צריך להחליט, זה המסלול שלי בחיים, זה הקו שלי בחיים, אני הולך, נלחם, מצליח ואני עושה כל מה שאני יכול לעשות. אדם צריך לעשות השתדלות כמה שהוא יכול.

מסופר על איזה רב גדול שהוא היה לומד בישיבת גרודנא באירופה ואותו רב החליט ללכת לנוח באיזו ישיבה אחרת. הוא הלך לישיבת נובהרדוק או קלם, הלך לישיבה שמה לחופש. איך היה חופש של גדולי ישראל? לא ללכת לים, ללכת לישיבה אחרת לחופש להינפש ואז לחזור, זה היה החופש של גדולי עולם.

אז הוא הלך לאותה ישיבה, הוא שאל את ראש הישיבה מי הבחור, תלמיד חכם, הכי גדול בישיבה? הצביע לו על תלמיד אחד. שאל אותו, מה הבעל מידות הכי גדול בישיבה? הצביע לו בבחור שני. אחרי כמה שאלות שאל אותו, מי המיוחד שיש בכל הישיבה כולה? יותר מהתלמיד חכם, יותר מבעל מידות, מי המיוחד יותר מכולם? הצביע לו על רבי יעקב ישראל קנייבסקי, הסטייפלר. הוא אמר לו, הוא יותר מכולם.

הוא שאל אותו במה? הוא אמר לו, הוא מבקש את השם, הוא מבקש את השם, בזה הוא יותר מכולם. הוא מבקש את השם, כל דבר הוא מבקש, הוא רוצה, הוא מבקש את השם, בזה הוא ניצח את כולם – את הגדול בתורה, את הגדול במוסר, את הגדול במידות, את כולם הוא ניצח. במה? שהוא היה דורש את השם, מבקש את השם.

אדם צריך להיות כמו אדם שמתבקש כל היום, מבקש, מבקש מהקב"ה, מבקש את השם, אדם צריך להיות מבקש את השם, לחפש את השם. "וְהָיָה בְּעֵת הַיָּמִים אֲחַפְּשֶׁת אֶת יְרוּשָׁלַם בְּנֵרוֹת" (צפניה א, יב) לחפש את השם, לחפש את הקב"ה, איפה הקב"ה בכל דבר, למה המשקפיים פה, למה הגעתי לפה, למה עשיתי ככה? לחפש את השם בכל דבר שאדם עושה בחיים.

רבי דוד חזן היה חברותא של רבי חיים פינטו הקטן. יש סיפור שהוא נפטר, סיפור מפחיד. רבי דוד החזן היה אומר כל הזמן לרבי חיים פינטו שיש לו כד בבית שכל מה שהוא בוכה כל לילה בתיקון חצות הוא אוסף את הדמעות בכד בגדר "שימה דמעתו בנאדך" (תהלים נו, ט), שבמאה ועשרים הוא רוצה שישטפו את הגוף שלו בדמעות שלו.

מסופר שהיה איזה יום אחד בעיר שלהם בבית דין במוגדור דין תורה שכן אדם מעיר שקוראים לה מרקש ואדם מעיר מוגדור שרבו ביניהם על כסף, והאיש ממרקש היה קרוב למושל של מרקש.

באו לדין תורה אצל רבי חיים פינטו בבית דין, רבי חיים פינטו ורבי דוד חזן ושאר הדיינים חייבו את האדם ממרקש. אמרו לו, אתה לא בסדר. חייבו אותו אפילו שהוא היה קרוב למלכות והיה קרוב לכל דבר. ידעו, אסור לאדם להתכופף לשקר, יותר טוב לחיות חצי חיים על הרגליים מאשר לחיות חיים שלמים על הברכיים, אדם אסור לו להתכופף לשקר בשום פנים ואופן, אסור להתכופף לשקר.

רבי חיים פינטו אמר, הוא חייב – הוא ישלם. אין מציאות כזאת. אותו אדם